

Arrest

Nr. 51 507 van 24 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Irakese nationaliteit en bent u afkomstig van Bagdad. U diende een eerste asielaanvraag in op 10 april 2007. U werd tweemaal gehoord door het Commissariaat voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), m.n. op 24 juli 2007 en op 5 december 2007. Op 17 december 2007 nam het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering in Bagdad te hebben gewoond. Aangezien de problemen die u zei te hebben gekend zich recentelijk afspeelden in Irak, kon ook daaraan geen geloof worden gehecht. Op 4 januari 2008 ging u in

beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 10 april 2008 bevestigde de RVV de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 15 juli 2009 diende u een tweede asielaanvraag in. U bracht hierbij documenten aan die uw afkomst uit Bagdad zouden kunnen bewijzen. De originelen zouden door uw vader in Bagdad zijn afgehaald. De kopies zou u verkregen hebben per e-mail. Ter staving van deze tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs, een originele acteurskaart en kopies van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vader, een kopie van het paspoort van uw moeder en een kopie van een rantsoenkaart.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw eerste asielaanvraag van 10 april 2007 op 17 december 2007 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van uw afkomst uit Bagdad en daarmee samenhangend de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die zich in Irak zouden hebben afgespeeld. Met betrekking tot uw tweede asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u als nieuwe element een aantal documenten neerlegt die moeten bewijzen dat u wel degelijk, tot aan uw vertrek in 2007, in Bagdad hebt gewoond.

Na verificatie door de federale politie blijkt echter dat de identiteitskaart die u voorlegt vals is. Deze identiteitskaart kan dus allerminst als een bewijs worden beschouwd van uw vermeende afkomst uit Bagdad. Het feit dat u een valse identiteitskaart voorlegt doet vermoeden dat u de Belgische autoriteiten doelbewust tracht te misleiden. Omdat uw identiteitskaart een vervalsing blijkt te zijn, kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt over de authenticiteit en de bewijswaarde van de andere documenten. Hoewel er bij het nationaliteitsbewijs geen vervalsingen zijn vastgesteld, kan men zich niet uitspreken over de officiële aflevering van dit document aangezien het nationaliteitsbewijs verkregen werd na de identiteitskaart. Bovendien moet er worden opgemerkt dat Irakese documenten slechts een relatieve bewijswaarde hebben aangezien Irakese documenten gemakkelijk illegaal te verkrijgen zijn. De acteurskaart bevat geen enkele informatie over uw afkomst en vermeldt enkel uw naam en beroep. De andere documenten betreffen kopies waaraan geen authenticiteit noch bewijswaarde kan worden toegekend.

In het licht van de ernstige twijfels die er tijdens uw eerste asielaanvraag waren gerezen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw beweerde afkomst, dient uit bovenstaande vaststellingen te worden geconcludeerd dat de documenten die u voorlegt, niet vermogen alsnog geloof te hechten aan uw beweerde herkomst uit Bagdad. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de nieuwe elementen voor uw tweede asielaanvraag de appreciatie van uw eerste asielaanvraag niet kunnen ombuigen in positieve zin.

Ook inzake de asielaanvragen van uw moeder (A.M.F.M.M.) (O.V. 6.538.180) en uw broer (A.M.A.A.A.) (O.V. 6.462.267) werden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster bekwam de nieuwe documenten via haar vader en is formeel dat deze echt zijn. De commissaris-generaal toont niet aan dat haar identiteitskaart vals is. De Federale Politie zou dit stellen maar dit wordt door het CGVS niet gestaafd. Op geen enkele wijze wordt verwezen naar objectieve informatie in het dossier. Ook de RVV kan deze bewering niet staven.

Verzoekster betoogt dat haar rechten op verdediging zijn geschonden doordat het CGVS de informatie niet meedeelt. Haar raadsman vroeg alle informatie op doch er werd geen informatie meegedeeld van de federale politie zodat zij zich niet kon verweren en geen bewijs voorligt dat haar identiteitskaart vals is. Dit heeft zijn weerslag op de rest van de beslissing omdat men ook de andere documenten afwijst op basis van de valsheid van de identiteitskaart. Bijgevolg is de motivering niet afdoende en redelijk om te stellen dat het om een niet-authentiek document gaat en zijn artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder: vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden. De beslissing voldoet niet aan de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. Verzoekster voert aan dat zij afkomstig is van Bagdad. De materiële motiveringsplicht is geschonden omdat het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd zonder enige uitleg of motivatie. Uit de motivering blijkt niet dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet werd onderzocht. De motivering is manifest ontoereikend op dit vlak. Verzoekster betoogt dat zij bij een terugkeer slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Een onmenselijke of vernederende behandeling is in strijd met artikel 3 EVRM.

2.1.3. Verzoekster legt ter terechtzitting een origineel paspoort neer, genummerd S 2551381 en uitgegeven te Bagdad op 27 december 2006.

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging toont verzoekster niet aan dat zij door het CGVS in de onmogelijkheid zou zijn gesteld kennis te nemen van en zich te verweren tegen de informatie van de Federale Politie. In tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt, bevindt de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert om te stellen dat haar identiteitskaart niet authentiek is, zich wel degelijk in het dossier. Na onderzoek door een gespecialiseerde dienst van de Federale Politie werd ten aanzien van verzoeksters identiteitskaart vastgesteld dat het gaat om *“een totale namaking door middel van offset”* (administratief dossier, stuk 10: documenten).

Verzoekster heeft, middels het indienen van onderhavig verzoekschrift, de mogelijkheid om tegen de bestreden beslissing de middelen aan te voeren die zij opportuun acht. Zij draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor een tijdige inzage van het administratief dossier bij het CGVS teneinde het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden. Uit het dossier blijkt dat haar raadsman op 7 juni 2010 bij het CGVS kopieën aanvraag inzake haar dossier, en stelde: *“(…) cliënt laat me weten dat er slechts 2 dagen resten. Graag dringend stukken terzake aub”*. De volgende dag, op 8 juni 2010, werden stukken overgemaakt aan de raadsman van verzoekster (administratief dossier, stuk 1). Verzoekster beweert dat de informatie inzake haar identiteitskaart haar niet werd overgemaakt doch toont dit geenszins aan. Daarenboven werd het verzoekschrift in onderhavig beroep slechts ingediend op 21 juni 2010, zodat niets eraan in de weg stond om, indien de kwestieuze informatie daadwerkelijk zou hebben ontbroken, inzage te doen in het dossier dan wel opnieuw contact op te nemen met het CGVS teneinde dit stuk alsnog te bekomen, te meer gelet op de eerdere snelle respons van het CGVS inzake de aanvraag tot het overmaken van stukken. Verzoekster heeft nagelaten dit te doen en toont geenszins aan dat zij verhinderd werd om gebruik te maken van haar inzagerecht en de mogelijkheid tot het verkrijgen van een kopie.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1.1. Bij arrest nr. 9 693 van 10 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag vastgesteld dat zij een manifest gebrek aan kennis vertoont aangaande de essentiële kenmerken van Bagdad en derhalve niet aannemelijk maakte van daar afkomstig te zijn. Dientengevolge werd de geloofwaardigheid van haar relaas dermate ondergraven en toont zij niet aan een gegronde vrees voor vervolging te koesteren en vluchtelingenrechtelijke zin.

Wat betreft verzoeksters in het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag neergelegde originele identiteitskaart, werd na onderzoek door een gespecialiseerde dienst van de Federale Politie vastgesteld dat het gaat om *“een totale namaking door middel van offset”* (administratief dossier, stuk 10: documenten). Verzoekster brengt geen elementen bij die aan de vaststellingen die door de Federale Politie werden gedaan ook maar enigszins afbreuk zouden kunnen doen, doch houdt niettemin vast aan de authenticiteit van haar identiteitskaart. Dat zij, nadat haar afkomst ongeloofwaardig werd bevonden tijdens haar eerste asielaanvraag, zich ter adstructie van haar tweede asielaanvraag bedient van een valse identiteitskaart en vasthoudt aan de authenticiteit hiervan werpt een zware smet op haar algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat zij de Belgische autoriteiten doelbewust tracht te misleiden.

De commissaris-generaal motiveert met recht dat gelet op de valsheid van verzoeksters identiteitskaart tevens ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de authenticiteit van de overige door haar neergelegde stukken. Daar verzoekster in het bezit is van een valse identiteitskaart kan men geen uitspraak doen over de officiële aflevering van haar nationaliteitsbewijs (administratief dossier, stuk 10: documenten). Blijkens verzoeksters verklaringen werd dit nationaliteitsbewijs bovendien uitgereikt op basis van de neergelegde, valse identiteitskaart. Zij verklaarde immers, wanneer haar gevraagd werd waarom de beide documenten werden afgeleverd op een verschillende datum: *“(…) eerst heb je de ik nodig daarmee kan je de nb bekomen”* (administratief dossier, stuk 4, p.4). Voorts betwist verzoekster de vaststelling niet dat aan Iraakse documenten hoe dan ook slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend aangezien deze gemakkelijk illegaal te verkrijgen zijn.

De bestreden beslissing motiveert voorts terecht dat verzoeksters acteurskaart geen informatie bevat over haar afkomst, alsmede dat de andere door haar neergelegde documenten kopieën betreffen zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend.

2.3.1.2. Aangaande het ter terechtzitting neergelegde paspoort werd verzoekster overeenkomstig artikel 14 PR RvV ondervraagd. Verzoekster verklaarde dat zij het paspoort twee weken voor de zitting bekam via haar oom die in Bagdad woont; haar oom bekam het via haar familie. Ondervraagd waarom een kopie van een aantal pagina's van het paspoort reeds neergelegd werd tijdens de eerste asielaanvraag en waarom zij bij haar eerste asielaanvraag dan ook niet haar origineel paspoort neerlegde, verklaarde verzoekster dat andere vluchtelingen haar hadden gezegd het paspoort niet neer te leggen omdat ze anders naar Irak zou worden teruggestuurd.

Dienaangaande merkt de Raad op dat het thans bijbrengen van het paspoort een miskenning is van de op verzoekster rustende plicht tot medewerking daar het niet aannemelijk is dat zij, in aanmerking genomen dat zij reeds bij de registratie van haar eerste asielaanvraag op 10 april 2007 een kopie van een aantal pagina's uit het paspoort bijbracht (cf. administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 14), er slechts op de zitting van de Raad bij de behandeling van het beroep in het kader van haar tweede asielaanvraag, in slaagt het origineel van het paspoort bij te brengen. Verzoekster toont evenmin *in concreto* aan dat zij slechts twee weken voor de terechtzitting het paspoort bekam vanuit Irak.

De Raad stelt tevens vast dat de uitgifte van een paspoort in Bagdad in december 2006 niet bewijst dat verzoekster op dat ogenblik in Bagdad resideerde. Het bijgebrachte paspoort vermag niet de hoger gedane vaststellingen te ontkrachten.

2.3.1.3. Gelet op het voormelde oordeelde de commissaris-generaal op goede grond dat de documenten die verzoekster voorlegt in het kader van haar tweede asielaanvraag niet vermogen haar teloorgegangene geloofwaardigheid omtrent haar beweerde herkomst van Bagdad te herstellen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Verzoeksters bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan haar wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing stelt duidelijk dat de nieuwe elementen die verzoekster heeft aangehaald in het kader van haar tweede asielaanvraag de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar herkomst van Bagdad niet herstellen zodat deze elementen de appreciatie van haar eerste asielaanvraag, waarbij omwille van haar ongeloofwaardig

bevonden afkomst van Bagdad en ingeroepen vervolgingsfeiten de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, niet kunnen ombuigen in positieve zin. Verweerder repliceert dan ook met recht dat de bestreden beslissing wel degelijk motiveert waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gezien het hoger gestelde geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde afkomst van Bagdad, noch aan de problemen die zij aldaar voorhoudt te hebben ondervonden, toont zij niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst immers niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen omtrent haar herkomst uit Bagdad.

2.3.3. De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het feitenrelaas bevat zij gedetailleerde, pertinente en terechte overwegingen die haar afdoende motiveren. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.5. Daargelaten dat verzoekster niet preciseert op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* zou zijn geschonden, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de verschillende stukken in het administratief dossier. Verzoekster kreeg doorheen haar asielaanvragen de kans haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en de beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS